

Se, krogarna [#] mig färga
till gäst vid Brunnböcker färga,
och älv och bäckar rinna
med hög och höglid, lat.

Tänner mörka stigar
vi hålla våra byar;
för oss skat valjas brunn
för oss skall hållas stat.

Jag tänker mer än uppå vin, min k²ära, på ditt brost
och ångden doftar som jasmin, fast året vändts i höst.
Och mitt i doften själv du står så spirande och spräd
som uti örtagårdens vår ett spensligt larketräd.

Mitt hjärta diktar dagen lång om mun som ler på p²odt,
som älskar p²cket, kyss och sång och al²ting lust och sött.
Jag vet, den glödet som pion vid månen liljeljus
och hvistar som en majvindelston i stråva natters sus.

Jag bär mitt hjärtas instrument till strandens hassellund,
ty hon, som har dess strängar spant, är där i denna stund.
Knappt gungar mer ett fruktlyngott spö till ekornas vinterkost,
där skorden går vid solig sjö i mikaeliprost.